

obsah

TÉMA: Cesty ke konci druhé světové války

4	d'asovský kompas	29	auditorium
7	historik na cestách	30	Paměť je politická síla s reálnými důsledky v současnosti
Rozhovor s Joannou Wawrzyniak
8	téma:
Cesty ke konci druhé světové války	34	„Poslední divoký Indián“
Muzejním exponátem zaživa i po smrti
Markéta Křížová
10	Od Západu k Východu
Otazníky nad Československem na sklonku války
Vít Smetana	38	Nájemní bydlení ve středověké a raně novověké Praze
Martin Musílek – Michael Rykl
16	„Velké útrapy“ s koncem války
aneb Proč není v Polsku 8. květen dnem pracovního klidu?
Jiří Friedl	43	Proměny Blízkého východu:
Příběh vzestupu nových vládců Sýrie
Karel Černý
21	Spletitá cesta k vítězství
Čeští a slovenští komunisté tváří v tvář paktu Molotov–Ribbentrop
Marián Lóži – Bohumil Melichar – Jakub Vrba	48	archivní d'as
26	Z pokladů knihoven:
Čas v obrazech	50	Plody sváru v Bratislavě
Vít Vlnas
		53	recenze
		58	na nočním stolku
anachronismy ach

editorial

**Vážené čtenářky,
vážení čtenáři,**

film *Ať žije republika* (známý rovněž pod názvem *Já a Julina a konec velké války*) uvedl Karel Kachyňa s Janem Procházkou do kin roku 1965, tedy dvacet let po skončení druhé světové války. Prostřednictvím postavy chlapce a jeho snového světa nahlíží všudypřítomnost násilí a individuální morální selhávání v konfrontaci s vypjatými dějinnými okamžiky.

Filmový snímek jsem poprvé viděla až v pokročilém dospělém věku – a konečně ve mně převrstvil obrazy konce války, které jsem byla nucena konzumovat v době socialismu, a to až do puberty, a proto ve mně vizuálně zakořenily tak hluboko: šeříky a ano, výhradně ru-doarmějci.

Často se objevují pochyby o věrohodnosti idejí, jež naši společnost (snad ještě) spojují. Letošní květnové oslavy osmdesátého výročí konce druhé světové války ukáží, jak na tom skutečně jsme. A jakou republiku chceme povzbuzovat k životu. Třeba i pískotem, jehož možného výskytu se jedna paměťová instituce v předstihu zalekla natolik, že prohlásila, že by tak byl narušen pietní charakter akce a z oficiálního uctění osvoboditelů udělala uzavřené setkání. Jistě, pískot není příjemný ani uctivý, ale není „uzavírání se“ či alibismus ještě horší?

Jaro plné nejen politických vizí
vám za redakci přeje
Iveta Coufalová